

Geachte Muizenpoot en achttien andere gedichten

Fritzi ten Harmsen van der Beek

bron

Fritzi ten Harmsen van der Beek, *Geachte Muizenpoot en achttien andere gedichten*. De Bezige Bij, Amsterdam 1966 (derde druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/harm009geac02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Twee raadselrijmen die samen een antwoord vormen dat bij nader inzien is zoekgeraakt

I

Wat een ding en ben ik in goed of kwaad?
 In oorsprong omhoog gevallen maar groeiend lager
 en ondermaanser steeds zich vermoeiend en kwijtend
 van stoeten ritseldingen die eerder als vleugel-
 reuzen boven hun hemel hieven maar waarvan later
 kronieken niet meer vermelden langer waarheen gegaan -
 O verleden als pijnen, als namen verdrongen zeker
 vergeten verteerd op die ongeheime offer- en afval-
 plekken waar bloem in drek en draf in kelk en het lange,
 lange lange wachten in langer niet meer wachten verkeert:
 In hoe een ding en ben ik in vroeg of laat?
 Wat in de grond gelijk gemaakt allenig lengt er
 niet en gaat uit dwalen, mierend overdag en 's nachts
 zijn tijd verkrekelend om neer te storten stommer,
 tweezaam sprakelozer en eenzelviger ontbonden als
 enkel ademnood zijn uitgesproken heiligheid beklom -
 O verleefd wat aanbeden, verkreten of zaligverklaard wat
 opengebroken is dichtgetimmerd terwijl. Tederheidshalve
 onverteerbaar is wat vervuld voortdurend lediger en
 bevredigd alleen allener en alleen vredelozer maakt, nu:
 Hoe een ding en ben ik zo zoekgeraakt?

II

In goed en kwaad waarachtig ben ik geweten,
bekend en ontraadseld door wie mij ondervonden
voorheen zo ondoorgrondelijk en ben ik blootgelegd.
Maar die mij dwong te slapen voordat hij wakker riep,
hoe wil hij mij ontkennen die mijn geheim ontkrachtte en
zocht er in te schuilen en meer als hij vermocht - Als
iemand mij maar ver
leiden kon van die verdoemde onheilige waar
schijnlijkheid naartoe desnoods rare verklaringen
nu er met spelletjes nog tijd te verslijten valt in
vroeg of laat ben ik een ogenblik waarachtig
bepaald en verduurzaamd door wie mij vergezelde
en even mede plichtig aan die kortstondigheid.
Waar nu dan te berusten dan in uitgestrekte
weezinnige vervreemding of in anders welke
beddingen van onbegrip zal ik mij ontvouwen - Als
niemand mij dan thuis
kan brengen alvorens ik verloren ga als dubbel
zinnigheid zonder gelijke, als radeloos totaal onopgelost,
valt geen extatischer vergissing in liquidatie te begrijpen
dan ik en die alleen waarachtig tot oplossing bederven moet.

Onduidelijke correspondentie en de nadelige gevolgen, in twee verzen

I

Geachte Muizenpoot,

Hoe gaat het met U, met mij goed. Wel is alles heel
vervelend, als ik voorover lig gebed in mijn gedachten

aan U ben ik ook heel eenzaam. En onderga de lente
als een flauwte. Dit is mij nu zo vaak al overkomen dat

ik er de klad van in mijn wezen heb en dat tussen het
afgerukte vlees der hyacinten de verplegers van die

bloemen knielen voor vreemdelingen. (Dit heb ik zelf gezien
vanuit de trein naar Haarlem.) Zoiets zondigs en krank-

zinnigs U te schrijven, maar omdat lente van liefde een
aberratie is - en niet omgekeerd - opdat U daar niet in

zal trappen, in een vreemd land en zo eenzaam te dwalen.
(Bepalend voor het lot van zwervelingen enkel herkomst.)

Nu met mijn hart gaat het wel beter, maar de tuin is
verwoest mijn lam, verwoest. En ik sta radeloos onder

onzuiver groen in dit en komende seizoenen: mijn hoofd
tot hatens toe, mijn hout tot bladeren bedorven en

schrijven wij pas mei. Dat hebt U er nu van, mij
's winters te beminnen en 's zomers te dwingen onder

raar lover humorloos en onchinees te wezen, mij, lief
hebbend evenwichtig als een oude man, genegenheid bed-

weterig doen zien ontaarden in het teer, vraatzuchtig
zeuren der libelle-achtige dames, want ik weet mijn plek.

Een teer punt. Een voordeel zo te zien, maar wezenlijker
reden om over in te zitten dan de onbenulligheden die

van onderhonden het gedachtenleven leiden tot in priëlen
van zelfbeklag: zulk lijden slecht gemotiveerd maar zinvol,

want wie, wie vreet mijn spijt? Neem dan de bomen maar, die
bloeiend blind tot vaderloos afvallige vruchten, bederf en

winterkou: en nooit een klacht! Want tot verstommens toe is
liefde hun te moede. Te moede is. Liefde mij te moede, is

liefde mij... etc.

(handtekening onleesbaar)

II

Honderd jaar

later, door het opperwezen in een boom herschapen,
(nakend in een tropisch oerwoud aan de grond gezet,

voor straf nu bloeiend onophoudelijk, bevrucht on-
slapend en onpratend zonder enkele omhelzing), vond

de vroegere mevrouw O. in haar onmetelijke toppen een
dagboekblaadje, onherkenbaar ook veranderd in zo'n onheil

spellende vlinder die Morpho heet, waarop met grote
moeite zij herlas: 'Vrijdag 9-8-63, iets kan de plek

niet van iets anders innemen en identiciteit bestaat dus
niet. Denk aan de schijnbaar vele bladeren.' Terzelfder

tijd, daar waar haar stam zich vorkte voor het eerst
vanaf de grond, zat een nog onaanzienlijker insect dat

wegens zijn voorheen geringere verdienste van onverzonden
briefje door de schepper slechts bevorderd was tot

machteloze mate van vliesvleugeligheid. Op hem viel al sinds jaren niets te lezen, maar, uit het hoofd geleerd,

sprak hij onafgebroken en van generatie op generatie: ‘O Muizenpoot, ik wil je kopen of ruilen, laten we weglopen

naar waar de rivier in zee stroomt en de mensen een andere taal spreken en andere waterdieren eten. O enz...’

Zo namen letterlijk bezit van haar die zonder hand of mond, haar zo verfromfaaide gedachten. Toen begonnen

haar bladeren te verbleken en te vallen als zwakke vlinders, als pakken gevalueerd bankpapier, tot op de humus van

bedoelingloze wildernis. Toen werd zij, later, omgehakt, haar nervig, brandschoon hout verhandeld en nog vindt men wel,

bij sommige betergesitueerde planeetbewoners, van haar glanzendheid de zachte schim, een soort gepolitoerde vlam

aan buitenzijden van reusachtige televisieontvangapparaten, opgesteld in die volstrekt behangloze, bacterievrije

zitvertrekken, waar geen kevers wonen.

[Inleiding tot een gebed.]

Inleiding tot een gebed.

Op een dag dat de zon in het water scheen en Goud-
maartje het koekoeksjong in haar bed vond zij hem

lieflijker dan paardebloemen, krachtiger dan kuiken-
achtige mimosapluimpjes (of waarschijnlijk omgekeerd)

en noemde hem Hondekikkertje want naakt, rood en met
een bars gezichtje van liefde afhankelijk, hij. En:

- Vadertje, vadertje mag ik hem houden? - Neen kind,
je moet hem de Koning weergeven van Leven en Dood.

En dood, zodat ze nam een lang mes en slachtte de oude
hals in het late uur, dat het bloed met het avondrood

weg kon stromen. Zodoende. En het jong in een bak voor
het raam en te groeien laten als kool. Hee, poppelepee,

toen trokken de tafels krom, de spiegels besloegen en
geld werd nog schaarser. En als zijn klein stemmetje

weende: Smakelijk eten, zij zat met wolven en tovenaars
diep in de tuinen of erger nog, hoog op het dak, trans-

parant van wellevendheid maar te verscheurd en te slecht
onderricht om de lepel te zien in hun bek, zo verliefd

als een ober en veel onderdaniger. Slechte bediening was
dikwijls de klacht maar nu ja, pom pom pom. Dus kreeg ze

een pak voor haar broek met een bos plastic bloemen van
geld uit zijn spaarpot en vroeg hij om rekenschap! Wel,

ze zei: Denk aan mij zoals aan die poes, waar je straf-
werk voor maakte omdat hij dat zelf niet schrijven kon:

‘Moeders mogen geen muizen eten, betoverde ijskonijnen,
prinsen of draken. Dieu des Enfants, laat ze bidden en

vasten, amen.’ Zeg duizend maal.

Bij twee onbegrijpelijke teksten

I

‘Heren,

die ons een toevlucht geweest zijn van geslacht
tot geslacht’ - zij allen zijn vormloze dieren. Wie

weet nog waar zij aarzelen, schuwen, waarin zij
vluchten? Zij zijn ooghaarlozer dan ganzeroeren

en de schepselen waarmee zij zich verweren licht-
zinniger dan plankton. Zo vaders, broers, minnaars en

zonen microscopisch zich laten verzwelgen als klok-,
spiraal-, pantoffel-, rader-, trompet-, horloge-, af-

gietseldiertjes in die beddingen, die zeeën, kreken,
waterboezems of zoete binnenwateren: vanwaar, waarheen?

De ratsmodee. Voor die vaartuigjes des doods, die aan-
gezichtloos zijn in hun halfslachtigheid, liefde een

reddingswezen op zulke baren, tot aan verkeldering.
En dat terwijl varen volstrekt niet noodzakelijk is.

Geen remedie, voor de ontroering van oceanen, troost
of verklaring is er niet. Alleen die - landinwaarts on -

verslonden blijven van brakke wateren, ver van maritieme
gevaren en malle wiegeling. Maar droogte en dorst tot

verstoffing ontbinden hen evenzeer. In deze richting
uitsluitend leiden verkeringen - wie zich terugtrekt,

eenzaam achter barre bergen bederft, tot versterving
misleid - te land, ter zee, vanuit hemelse tenten treft

luchtige regeling, een mooie boel! Maar voor broedse be-
doelingen doorzichtig misbruikt dringt een vraag zich op:

Here, die nietigheid regerend triomfantelijk is op leven
en dood: Hoe te beven met de mijn heren, hoe te be-

handelen, bevoetelen, hoe te befluisteren?

II

‘Die een gruwel is

in het aangezicht des Heren etc...’ zich neer moet leggen
in zijn naam met de laatste de liefste zoals het meer

en meer verschuwde haas ook doorheen de seizoenen
slapen blijft in vreze en hoop op een plaats die men

steeds leger noemt. Want hoop doet leven tot bezwijmens
toe in voorportalen, vreemd genoeg heel ledikantachtig

vervormd tot weilanden vol voegzame bloemen, - om te
foppen, te foppen, tenminste zo mopperen die ver-

duivelde bijen die hebberig neerstrijken op katoenige
kroontjes en kantige stampers. Nu, wat dat dan ook

voorstelt: ze zwetsen maar wat om aan honing te komen.
Zo is hoop. En vrees is het recht van de sterkste op

duizend doden: hun levensgevaarlijke beterweten en
ieder verschil in talent of geaardheid krijgen die

onvergeeflijk wijze en vrolijke hazen verrekend en uitgemeten in haat of in hagel, in leugen, geweld.

Of zomaar een pak op hun tabernakel met wapens van tere zwakzinnige heren omdat die hun gruwelijke aan-

schijn niet kunnen verdragen. Maar stil! (God weet of er langs denkbeeldige akkers, in zelfverzonnen onzicht-

baar landschap niet bevend gespeeld wordt, geleefd geruisloos, geluidloos bemind, verwekt en geboren:

geen kik!) Alleen het zeer geheimzinnig, voortdurend weerkerende dorren der bomen herfstelijk onheil voor-

spelt. Zelfs beulen, die stelling nemen voor ze hun werk doen mompelen zachtjes: terecht! Dood ja, enkel

die dood geeft de knal.

[Goede morgen? Hemelse mevrouw Ping]

Goede morgen? Hemelse mevrouw Ping

is U de zachte nacht bevallen, hebben de on-
deugende, geheimzinnige planten naar behoren

gegeurd en zijn hopelijk geen van uw overige
zuigelingen aan de builenpest bezweken?

Hebt u de interessante nerveuze godvruchtige
vogeltjes, vrome goedertierende mevrouw, al wel

bekeken, druk telefonierend van: hallo met piet,
kom je op mijn tak - o de sierlijke levendige

vogels, allemaal allemaal voor de brave poes,
die veel beproefde droevige moeder. Ja verdomd,

deze ziekte, lieve beklagenswaardige mevrouw,
is een wrede rakker en zoveel is wel duidelijk:

er valt niet tegen op te baren, waar zelfs het
begrafeniswezen, die intieme huisgenoot, die

zeer bekende schenker ook van lauwe melk,
op zijn verlengde achterpoten het ter

aarde bestellen welhaast niet meer bij kan
benen, nietwaar, dame Ping, radarbesnorde,

dubbelgepunte mutste, mevrouwogige poezin?
Het is nu beter te zitten zonder weemoed in

de rauwe geurige ochtendlucht, nu de zon nog
teder is en de gordijnen levendig in de goede

vrolijke wind. O halmstaartige voortreffelijke,
kijk, zwijgzame zwakzinnige allerliefste,

er loopt een belangwekkend, héél klein maar
bijzonder lekker beestje tussen de kiezelstenen

onder de hemelsblauwe hortensia

(Aan mijn neerslachtige poes, ter vertroosting bij het overlijden van zijn gebroed)

[Zo rauw]

Zo rauw

gaat het toe op die rampzalige terreinen, waar
de geraffineerde gekkin spreekt tot de kruidenier:

Dokter, als mijn geliefde komt zal ik de teergeworden
kersetakken breken en de wimpels verbranden van

mijn wispelturigheid. O als hij komt, die onder
hevig is aan mijn bevalligheid en zich mijn zinnen

ontbinden als loze leliebladeren, zal ik betalen
overvloediger dan bloeiend ik, want God weet dat geld

is als zaad en het is beter te geven dan te ontvangen...
(Maar in een bel boven zijn kop verschijnt het: lul

maar raak) en zij, nog razender: een oude merrie heeft
een trap gekregen waarvan ik niet genezen ben, ik heb

het zelf gelezen, waar Aristoteles van Plato schrijft,
en hij: dat kan wel zijn maar ik heb iets gegeven en

niets terug gekregen en zij: mijn vader! en hij: mijn
geld! en zij getroubleerd: ik zweer u, als de maan

week is en heel wit zal ik het geven: ik, toch zelf
een wassende maan, een zwellende wtkalfslederen

beurs vol pure ongerechtigheid, dat is dus afgesproken?
Dus klimt hij op zijn schitterende schat, zijn bakfiets-

dier dat hem terugvoert in het naburig proper dorp,
het hoofd vol geuren van vuilnis, koninklijke stallen en

Hasekamps onvolprezen oude genever. Maar de maan-
den zich vervullen, de verloofdes putten zich uit, de

lege flessen hopen zich op en sneller steeds zich alles
ledigt, vermindert en ontwijkt: in liefde en liefde in

beestachtige grenzeloze onverschilligheid

[Lachen bladluis, niet]

Lachen bladluis, niet

zaniken maar lachen, in een wig van wanhoop,
met de kop omlaag en vastgeschoten, lachen tot

het sterven nader staat dan. En dan is vrede be-
vrediging godweet, en nader dan die onweelde, die

trossen van ontsteltenis die onze smart zozeer
ontsieren, en dan trekt liefde op als nevel boven

slagveld. Dan scharrelt een vogel naar brood of
wormen in ogen van gesneuvelden, o weerloosheid,

en dan geen blik van hebzucht meer verscheeld! Dan
stromen hoop, geloof en sexualiteit voorbij aan

de ingetrapte deuren van onze poëtische lichamen:
als vuil water aan hoger gelegen puin en Godweet

op die hoogten, op die verheven vuilnisbelten het
zoeken naar brood of liefde zuiverheid. Lees nu

nog maar, nog wees niet stukkend of verwoest, maar
lachend, want leven een verschuiming, kwijl op

muilen van hebzuchtigheid. (Merkwaardige conceptie,
want vreten is stront, au fond, en liefde zaad, en

zaad geld en geld vreten en vreten je weet wel.) Ja-
wel. Mij hongert ook, mij dorst en ik verslinger,

maar onverschilligheid mij nu bevalt en lachen mij
behelst en ik beteken een geraamte, maar een wel

gewaarschuwd. Nu zie dus toe op mijn hilariteit en
mijn ontveinzing, veroordeel of ontken: in zoveel

parken zijn mijn woestenijen zoveel bewijzen tegen
mij en die wou dan beweren, in deze ontwolfde dagen,

dat homo homini penis is?

[Moeder of vader,]

Moeder of vader,

niemand, ook hij niet, bleek van meerdere zeeën
overspoeld, verwekt uit menigvuldig zaad. Toch

wilde hij een zwaar, machtig man zijn, het bed
delen met deze ene onwijze kat, gediend zijn van

haar haakse pootjes, aangeblik door haar reliëf-
loos oog en haastig, gruwelijk besnord, wilde hij

nestelen in al haar takken bloot. (Des nachts,
leesgierig opgesloten met Mark Twain in het

closet, hoorden wij, wel beangst maar schaamteloos,
gewetenloos van onschuld hun verlate gang naar

het nabije, snorkende bidet.) Hij wou haar koorts,
haar ogen sluit en tong klem. Hij wou haar wel van

wanhoop schubbig, vel gestold en vederloos volslagen,
geplunderd als een engel, die uitzinniger bemind,

van weezin eindelijk bezweek en roerloos werd. Hij
werd bij haar crematie vreemd. Wij stonden machteloos,

hun misselijk nageslacht, de zwakke, hoewel kritisch
hoogst begaafde materialisatie van hun fictie, tot

zijn dood, tijdens het zenuwachtig zoeken naar een
voorwerp dat hij in zijn zak droeg, ons tenslotte heeft

ontzet. Nu zijn wij dikwijls droevig en besluiteloos,
aan niemand dan onszelve meer verwant. Wij zoeken nu

geen schuilhoek meer voor overwintering. Wij zeggen nog
wel, weet je wat, laten we veel geld gaan verdienen,

maar 's avonds laat dronken, in omhelzingen verslonden,
spreken wij, ten minste triomfantelijk, het laatste

woord: Nu kust hem niemand, niemand meer, de arme oude man

[Krasse taal van gene zijde.]

Krasse taal van gene zijde.

Wij staan onze vader toe nogmaals te spreken, maar,
hoezeer ook voorbereid op alles door onzalige dromen:

zo jongens, daar ben ik weer, zullen we maar meteen
naar huis, (en godweet hoelang verkocht al en het geld

verpest) en grappen: hoe gaat het er mee, nou goed, ik
zag Pappa nog in Americain, (dit blijft opwindend, nu

al zes jaar na zijn dood), blijkt ons totaal onmachtige
beheer over de ontembare materie voor de ontslapene

van overleefd belang. - Er was zoveel en onduidelijk
lawaai, zegt hij, mijn onverwoestbare liefde overstemd

door de rampzalige langzame treinen op de afgezaagde
vertrekplaatsen waar ik terzijde stond vol wurging, kind,

tussen zinledige versierselen, je hatend en liefhebbend
omdat je weer hors d'oeuvre had gevreten op mijn rekening:

hoe overtuigd was ik van mijn onsterfelijkheid, een echte rotgrap. Nu ben ik, zoals vroeger stombezopen, verheven

boven iedere verdenking tot in grazigheid van zachte, zeer voorzichtig overregende, onvergelijkelijk groene

landschappen, waarin ik wrakeloos uitzie naar spelende, verwende hazewindhondjes. De verdomde ellende is dat

de weinigen waar je van houdt een soort verachtelijkheid aan deze gevoelens schijnen te ontlennen: hoe anders,

zonder God of gebod, zouden jullie langer blijven door-darren tussen de bezielde levenslustige biefstukken,

mijn mooie nerfjes, o babytjes van vroeger, o verlangen in deze onherbergzaamheid naar warm smoezelig vel over

kwetsbaar, overvloedig bekleed gebeente -

[Op mijn dertigste verjaardag.]

Op mijn dertigste verjaardag.

Nu is het wachten op de avond indigo,
teleurgesteld en bijna teder. Desperaat

rusten en eten mijn gemene kleine gedachten
tesamen met hun officieren - zeer begaafd - en

weten nog van niets. En allen snoepen en
verwennen zich in spitse tenten. Straks, zo

vraag ik mij dus af, als de signalen snerpen en
de aanval dringt: wie zal de overwinning tot mijn

drempel slepen, wie van mijn standvastige soldaten
en koekebakkers, noga-eters, met verkleefde tanden

zal de galverbitterde ongenietbare, mijn vijand
doen bijten in de dorre dorpels van mijn zand?

Ik heb de machtige middag overwonnen en driemaal
om mijn muren rondgesleurd en zegetekenen sieren

de trommel van mijn borst als stippen een insekt,
een schadelijke kever, mijn eenzame verdelging

vrees ik mateloos. En zo hertel ik in de naderende
nacht de wijkende kwartieren, ademloos, terwijl

mijn knechten vloeken in hun slechte slaap en
snuffelend mijn helden dromen van hun hoge, voor-

treffelijke paarden, gesneuvelde grootogigen, die
rotten onder velden onafzienbaar, vol varens en

zomers loof. Zij God geloofd. Wees dus genadig,
vergelijk behoedzaam mijn voorbeeldige ondeugende

gedachten, - ordinair gekostumeerd en even stom als
trijdbaar - met mijn veel verwerpelijker, uiterst,

uiterst betrekkelijke luciditeit

[Bij het weerzien zei de impertinente prinses:]

Bij het weerzien zei de impertinente prinses:

- Droomopwaarts heb ik een klein
grauw vogeltje tam gemaakt

dat mij slechts ritseling berokkent,
liegt, verstopt en treurt.

Ik ken alleen zijn nachtelijk gesnauw,
later, lachender maan, hij, zaliger,

vergeet mij en ontkent en loochent luid
van onder oud gras en uit dode bladeren.

(Al wat ik liefheb neemt gestalte aan
in het ontstelde lover, onverstaanbaar!)

Hij, voor hij wegwiekt, even spreeuwt en
sputtert nog en werpt een kleine klad,

maar ik verschiet niet meer noch bloos,
zeer verontreinigd ken geen kleur om hier

bij aan te nemen, ik, kameleontische juffrouw,
onder vanille sneeuw ternauw bedolven,

- miskennelijk ontkleurd en nu verblekende
voorgoed - herinner, o herken de zwarte

limousine waarin feestelijk ik als een
harteloos reptiel onder mimosastruiken zat,

grauw van verwarring. Welnu, onthutste vriend!
Tast nu in waan-zin laag en voel ontzet met

fijnste handschoenlederen hand naar de hou-
vast aan je beminde buik: Ai, decoratie?!

En zwel maar op, welk of vervel, verval en
ik hoop flauwtjes liever, - o liever nu geen

toespraken of bloemen

[Interpretatie van het uitzicht.]

Interpretatie van het uitzicht.

Verschillende bomen in deze verdoemde tuin
stellen godzijdank nog perk en paal aan

een oude man die daar gedurig rond loopt, zonder
hoed, zwart als een krent in grauw gebak van

licht en landschap, ja een man van ziekte. Zwak
maar taai en onbeschoft. Hij draait, de afgeleefde

kreeft, in kringen om mijn vijvers, der seizoenen dolle
dolle naald deert hem, verstokter, blijkbaar niet.

En de verlegen bleke regen al weggebleven is, de doorluchtige
wind, voortvluchtig, in het geheime hout ontweken.

En heerst verwildering alom en willekeur haakt
bladerloos aan de ontdane hagen waarlangs aarzelend

zijn zachte schunnige verwoesting vaart. En niemand kan
hem keren waar hij zeverend door mijn bezerde heesters breekt

en bevend speeksel kwijlt langs mijn beleeftde kleine twijgen.
Van de vlugge lustige vogels geen hulp meer te verwachten is nu

de heilige reiger zelfs al ochtendlijk is uitgeweken achter de
geschonden horizon. Het is te hopen dat de mooie rode autobus

die alle oude mensen later af komt halen, hem nu spoedig
over rijdt naar ongenadiger terreinen, naar jachtvelden van

eeuwig asfalt, waarin overal verchromde bakken voor zijn
rochels en de uitgekauwde stompen van zijn stinkende sigaren.

Want al mijn vijvers liggen dicht, mijn paadjes raken
zeer vertrapt, de schuwe schepselen hebben mijn struikgewas

verlaten, mijn heerlijkheid ligt braak. O keer, keer
welluidende wind, verliefde regen weer tot aan mijn

haveloze heuvelen

De poëtische avonturen van Polsmofje en het poesje Fik

Hoofdstuk I

Waarin Polsmofje tijdens haar afwezigheid door het poesje aan de lezer wordt voorgesteld en tenslotte na sluitingstijd thuis komt, door braakneigingen overweldigd.

Mijn meesteres, in het café,

heeft nog wel werk, een uur of twee, met vriend, verloofde
of wat het mag zijn, jenever, bier en brandewijn.

Ik ben maar een eenvoudig beest, zonder ontwikkeling
en verweesd (ze pinkt een traan en zegt: hatchie, dat

leg ik nog uit in hoofdstuk drie). Maar niettemin heb ik
mij verplicht, te zorgen voor haar elektrisch licht,

haar telefoon en haar papieren (bv. belastingformulieren,
bekeuringen en ansichten, trouw-, geboorte- en overlijdens-

berichten), ik kook haar keteltje, ik strijk haar bout,
ik zorg voor de drank en het katerzout. Dat dit te gek is

zie ik wel in, maar tegenleuteren heeft geen zin, bovendien,
zoals Polsmofje altijd zegt: al mijn werkjes doe ik even

slecht. Geen wonder dat de arme vrouw een mensenverloofde
proberen wou, waar dat op uitdraait is duidelijk, enfin,

verder hou ik liever mijn bek, ik ga mooi wat ronken op
een stoel en laat mooi de hele boel de boel. Waarop het

onder zeil gaat, het gewetenloze dier. Nog zegt de nieuwe
dag geen kriek, of wenend, wankelend en brakend nadert

Polsmofje: Wat dat ik niet verstouwen kan heb ik verzwolgen?
o God, vergeven ben ik, haal mijn vrienden, speelgenoten,

echten en onechten, dat ik hun de hanen geven kan en hemelen...
Maar in een stuip verkleurt ze al van is tot bijna was

waarvan de bijen huiveren en stom en blind en doof van
giftigheid en lam als dode stelen. Het poesje Fik zegt:

Potverdrie, ik ga eerst even naar de pharmacie...

Hoofdstuk II

Waarin Polsmoffes dood en herrijzenis aanleiding geven tot grote verbazing in de medische wereld en het poesje Fik een opmerkelijke uitspraak doet.

Zeg op, wat

heb je gevreten? - De apothekers kunnen niet geloven
dat zulke verderfelijke tonelen bestaanbaar zijn -

zij, die pochen dat zij in hun jeugd zich wel aan
punch bezopen in de snijkamer, werpen hun griekse

mutsen af en verliezen hun aplomb: haar lichaam
brakend mateloos op bed geworpen monstrueus ontstoken

reuzenrozen, convulserend krakend tot in alle zich al
dodelijk verzwartende scharnieren - hierop blijken, bij

navraag, de verdovende papavers geen raad te weten,
noch de medicinale tropische oojevaars, de charlatans.

Bij de rivier hebben om heilloos in de gordijnen te
komen fluisteren de vrouwelijke kennissen hun naaidozen

in de steek gelaten: ze heeft gespikkelde alenbrij ge-
geten of opzettelijk fijngehakte reigersnorren - terwijl

de echtgenoten, drommend om het ledikant, verpletterend
de vingers der minnaars die daar onder samen zijn gepakt,

beweringen doen over het wondere leven der paddestoelen,
(hoewel die padden altijd ontkennen) en de kinderen wenen

(f zich plechtig voelen. 't Tafereel, zegt nu het poesje Fik,
schreeuwt om een Roomse geestelik. Maar al te laat. Een

kramp, een kreet en in de doodse stilte zweeft al sierlijk
als een parelmoeren bel haar ziel boven de populieren -

welke stommerd heeft het raam nu open laten staan?) O on-
geneselijke dood! en juist als allen jammerend zich storten

op het lijk verrijst zij in een stuip, een spook van
vrolijkheid! Het poesje Fik spreekt de moraal: Ze deugen

geen van allemaal.

Hoofdstuk III

Waaruit kennelijk blijkt dat Pierlala een minnaar van het uur nul is en Polsmofje de betrekkelijkheid van haar gevoelens begint in te zien. Hoe Fik, die denkt dat het nog over drank gaat, iets idioots voorstelt.

Ja verdomd, na

de kristalnacht het ochtendgloren niet bloediger en
niemand wijzer. Een schietgebed, - Ja God nee God goed

God, dag God - en verbijstering omslaand in ongelof: te
pieperig de lichtzinnige zeekuikens om zich te verdiepen en

de vuurvreters maar denken het loopt wel los tot allen,
zelfs de geringst beminden in ossehazen veranderd waren

uit pure angst voor engagement. Wat een opluchting dus,
om te midden der wanordelijkheden in haar ontluisterde

alkoof, omringd door blindgangers en tepelvarkens, worg-
engelen, snoeshanen, bloedzuigers, sexbommies, dragonders

en anonieme huzaren, bevend in haar nanking japon onder
hoed van bloeiende linten die dame te horen verklaren:

- De lievigheid is over, 't is tijd om kreng te zijn! -
Nu, evenals de zielen der sprekende krekels stommer

wegvluchten tussen de tengere grassen dan Collodi had
durven dromen toen hij, willens en wetens, de harlekijn

astrant deed wezen in afwezigheid zijns vaders, repton
zij zich heen, behalve Bullie en Beverlie die met een

middelmatige Bimbam en Fik als vierde man te klaver-
jassen zaten en Zijn bier over Zijn akker lopen lieten,

kwekkend over hun autovisie en klinkend op het herstel
van haar die spitsend als voor een kus van bitterheid de

lippen openbrak met het gering lawaai van kwade kelken en
fluisterde: ik, indien mogelijk, onmatige gedrochten van

liefde en wanhoop en verbijstering en lust er niet meer
van... - Oké joelt het poesje, in zijn schik, - Geef

jij je portie maar aan Fik!

Hoofdstuk IV

Hoe Polsmofje, van streek gebracht door de in Hoofdstuk I bestelde pluimvee-delegatie, in een badplaats verzeild raakt waar het leven inderdaad verrekt vervelend is.

Toen nu bleek, dat de verlate

hanen voor de esculapen tevergeefs waren gekomen, traden zij aan te kraaien van verontwaardiging - en Polsmofje

werd Lucas indachtig en de beschrijvingen van het ver- raad van zoveel anderen en sleepte zich naar buiten en

weende zeer. (De zon stond in het teken van de rat. Men zag de schaduwen verkreupelen als merries aan de genade-

loosheid van het licht en nachtzwaluwmoer verslonden door mier, vrouw-kikvors door bloedspuiende spin van haar

gebroed gebeten - maar de hemelen onbewogen. En toen de namiddagtoiletten der maagden veranderden in cellophaan,

vluchtte wie wijs was in de patisserieën: l'heure des dames onderwijl zich de volslagen belediging voltrok.) Al ras

ontstond in afwachting daarvan een zee, gevoed door haar niet te stelpen tranen en aan de oevers een soort strand-

leven tegen een wazige achtergrondelijkheid van uitkijk-
torens en herenhuizen tot hun stoepen toe in die vloed.

Bekenden in badtenue voerden het staartenspel uit, (ook
wel genoemd het spel van schop en emmer), en spoedig

krioelde het daar van blote familie en magen die elkander
geanimeerd begroeven tot ze er zelf bij neervielen in

hun pruisische kuilen naast hun onhoudbare zandkastelen,
bazelend, ruziënd, alles kwijt makend onder voortdurende

dreiging van schijnwerperachtige straffen in een totale
verkrijging gehurkt voortscharrelend achter hun ringen,

stokken en ballen. - O zie toch, zie toch die verpadding
aan Uw zelf -, Uw waterkant, piept Fik schijnheilig, - Jee-

minee, ik voel me net een kat wijk in zee.